

Baán Tibor

HÍRHOZÓ – oratórium

Nyugalmat érzek. Földi életem, mint fotelbe dobott ó-ruha, zsebeimben némi aprópénz, egy letűnt év, korszak és világ utolsó csörrenései.

Elhagyott létezésem... mint valami lüktető seb. S még mindig vannak gondolataim.

Földédesanyám felejthetetlen altató és csitító varázslata simogat. Emlék. Hasonlíthatatlan őstapasztalat, mely beavatott a titokba, a növények, állatok egymást éltető testvériségébe, ahol minden élet a másik élet feltétele, múltja, jövője.

Én hűtlen elszakadtam a Szívtől, mely éltetett... távolodom magamtól. Üdvözletem Neked Te bomló porhüvely. Üdvözlet Hajnal és minden földi szó, mely gondolatom szárnya lett. Mező, virág, hant, muzsika. Emlékek antik lábnyoma. Gyógyítható-e az elmúlt élet?

Az Angyal fekete talárban egy lassan pergő Homokórát helyez ágyam mellé, valami asztalkára, oltárra, miközben a nyelv szavai zsonganak bennem, de érzem, hogy lassan kihullik belőlem a szótár. Az évszakok. A mesék. Lélektettem, ez a megnyúlt i forma, a homokórapergés ritmusában éli át halálától születéséig visszafelé földi életét. E fordított nézőpont szerint a lehulló levél visszafelé nő a fára, rőt és barna színe fokozatosan zöldre vált, míg a fa alá tett bölcsőben alszik a jövő.

Búcsúzik tőlem a Földgolyó. Szinte aggódva nézem. Füstölög és lángol. A dráma harmadik felvonása zajlik. Az elemek tánca.

VÍZ:

Érted-e a tengert, amiben fürödtél?
Múltadban fürödtél.

EMBER:

Értem és nem értem. Hab vagyok én is a habban. A változás hullámain úszom a part felé, mely szilárd körvonaláival hívogat.

VÍZ:

Az átváltozás nem kémia, nem oxidáció, nem a mesék napkeltéje, és nem a tündérek alkonya. Több ennél, a teremtés játéka, mely szereti a változatosságot.

EMBER:

Akkor a Te erőd a földrengés forradalma? Lázadás? A cseppekből áradássá nőtt zúgás? Tomboló örvény, mely elnyeléssel fenyegeti lelkünk. Értelmünk tisztásait, városainkat, az emberi jelenlét építményeit.

VÍZ:

Én is, mint minden Erő a szelíd futamoktól a fékezhetetlen vadságig, a vízirózást tükröző álmos napsütéstől a megsemmisítő vihar mennydörgéséig a rettentő villám ostorcsapásáig nyújtózom. Ágyam a horizont.

EMBER:

Írásom, mit az írásjelek pántolnak, szorítanak mederbe, megpróbál megszólítani Téged, de hullámaid elsodorják a szavakat két lélegzetvétel között. Kevesen mernek és tudnak beszélni rólad, s mégis örök szerelemmel meregetik csillanásod. Tükör, ki áll mögötted?

A párbeszéd itt megszakad. Becsapódik egy ajtó. És megszólal a Szél.

SZÉL:

Honnan jövök, magam se tudom. Az évszakok mögöttem, mint évszázadok kitergetett ruhái. És mögöttem a Föld domborzata, kertek lugasok öle, bokrok simogatása, a múlt, mely van és nincs, jön és megy, akárcsak én, az örök hírhozó, évszakok futára, nyughatatlan parázsfújó, tüzek apja, lázító prédikátor.

EMBER:

Ismerlek Téged is, akárcsak a tavak és tengerek vizét. Ismerem félelmetes hatalmad. Ura vagy a víznek, amely hullámszik és forr, mikor átöleled és fülébe súgod nevedet. Északi szél. Déli szél. Mindegyiket másik anya szülte. Nyugati szél és Keleti... Testvérek s mégis mennyire különböznek. Épp úgy miképp az emberek. Tűszemű gonoszok és virágpillájú bölcsek. Jönnek és mennek.

SZÉL:

Szeretném néha összegyűjteni magam. Egyetlen irány felé haladni, de mindez lehetetlen. Áramlások és erők mozgatnak, ciklonok hajtanak körbe, engedelmeskedem én is a névtelen erőknek, amik szólítanak.

EMBER:

Hallgatom beszéded szél, ősi nyelveken beszélsz, felkavarod a port, amerre mész. Szomorú vagy s a zápor vize mosdat.
Képtelenség lefényképezni magamat veled. Megidézni arcodat, alakodat, ahogy a kertek illatát hozod egy májusi este, mikor a naív szerelem elámul hazafelé menet az ég felhőit átvilágító holdsütésen.

HOLDSÜTÉS

Most engem álmodj, én is létezem, akár a víz, akár a szél, akár az éjszakai csönd. Én is a Te hangulatod vagyok, egy szó a szavak közt, amiket ki kell mondanod, hogy élj, hogy élni kezdjen benned a valóság, mely egyelőre áttetsző, mint egy látomás, mely mégis átölel, átjár, csak arra vár, hogy megszólítsd, hogy létező legyél.

KÉRDŐJEL

Most engem álmodj Füstfelhő vagyok amelyben évmilliárdok a kérdőjelek. Gomolygó igenek s nemek. Miért fajult el az emberben az ember? Kinek bilincse csörög rajta? A kérdések magvaiból újabb kérdések növekednek. Eljutottunk a végpontra. Nincs tovább.
A világ a Teremtő válaszára vár.